

Hallituksen esitys Eduskunnalle Pohjoismaiden välillä tehdyn eräiden kansalaisuutta koskevien määräysten voimaansaattamista koskevan sopimuksen hyväksymisestä ja laiksi sopimuksen lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan, että Eduskunta hyväksyisi Kööpenhaminassa 14 päivänä tammikuuta 2002 tehdyn Tanskan, Suomen, Islannin, Norjan ja Ruotsin välisen eräiden kansalaisuutta koskevien määräysten voimaansaattamista koskevan sopimuksen. Sopimuksen perusteella pohjoismaan kansalainen saa ilmoituksesta toisen pohjoismaan kansalaisuuden tietyin edellytyksin. Pohjoismaainen kansalaisuutta koskeva sopimus on tehty ensimmäisen kerran 21 päivänä joulukuuta 1950. Suomi liittyi sopimukseen vuonna 1969. Suomen liittymisen sopimukseen mahdollisti kansalaisuuslain (401/1968) 10 §, joka säätelee sopimuksessa tarkoitettua ilmoitusmenettelyä. Päätöksentekijällä ei ole ilmoitusasiassa harkintavaltaa vaan kansalaisuuden saaminen perustuu oikeuteen saada kansalaisuus laissa säädettyjen edellytysten täytyessä. Islanti liittyi sopimukseen vuonna 1998.

Sopimusta on muutettu vuosina 1977 ja 1998. Esityksessä oleva sopimus on tehty Ruotsin kansalaisuuslainsäädäntöuudistuksen johdosta. Ruotsi hyväksyy uudessa kansalaisuuslaissa monikansalaisuuden huomattavasti laajemmin kuin muut pohjoismaat. Sopimuksen tarkoitus on mahdollistaa sopimukseen sisältyvien määräysten soveltaminen toisen pohjoismaan kansalaisuuden haluaviin Ruotsin kansalaisiin. Ruotsin lakiuudistuksen johdosta sopimukseen on tehty teknisiä muutoksia.

Sopimus tulee voimaan 30 päivää sen päivän jälkeen, jona kaikki sopimuspuolet ovat ilmoittaneet sopimuksen hyväksymisestä Tanskan ulkoasiainministeriölle. Esitykseen liittyvä lakiehdotus sopimuksen lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta on takoitettu tulemaan voimaan samanaikaisesti sopimuksen kanssa.

YLEISPERUSTELUT

1. Nykytila

Norja, Ruotsi ja Tanska tekivät 21 päivänä joulukuuta 1950 keskinäisen sopimuksen eräiden kansalaisuutta koskevien määräysten voimaansaattamisesta.

Sopimuksen tarkoituksena oli helpottaa sopimuspuolten kansalaisten pyrkimystä saada toisen pohjoismaan kansalaisuus. Suomi liittyi sopimuspuoleksi sopimuksen tarkastamisen yhteydessä 15 päivänä tammikuuta 1969 ja Islanti 23 päivänä marraskuuta 1998. Sopimus sisältää määräykset niistä edellytyksistä, joiden perusteella sopimusvaltion kansalainen saa toisen sopimusvaltion kansalaisuuden ilmoitusmenettelyssä sekä määräykset asumisajasta ja sopimusvaltiossa asumisen rinnastamisesta toisessa sopimusvaltiossa asumiseen. Sopimuksella on tarkoitus vastavuoroisesti ja samoin edellytyksin helpottaa toisen sopimusvaltion kansalaisuuden saamista. Sopimuksen taustalla on ollut pohjoismaisten yhteiskuntien samankaltaisuus ja yhdenmukainen kansalaisuuslainsäädäntö muun muassa suhtautumisessa kansalaisuuden menettämiseen.

Vuonna 1977 sopimukseen lisättiin määräys, jonka mukaan kukin sopimusvaltio voi soveltaa sopimuksessa määrättyä seitsemää vuotta lyhyempää asumisaikaa ei kuitenkaan lyhyempää kuin viiden vuoden asumisaikaa. Tämä määräys koskee Suomen kansalaisuuslain 10 §:n 4 momenttia, jonka mukaan sopimusvaltion 18 vuotta täyttänyt kansalainen, joka on saanut kansalaisuuden muulla tavoin kuin kansalaistamalla, jonka varsinainen asunto ja koti on viimeksi kuluneet seitsemän vuotta ollut Suomessa ja jota ei tänä aikana ole tuomittu vapausrangaistukseen, saa Suomen kansalaisuuden ilmoittamalla kirjallisesti Ulkomaalaisvirastolle haluavansa tulla Suomen kansalaiseksi. Lain 10 §:n 5 momentin mukaan henkilö, joka on menettänyt Suomen kansalaisuuden ja sen jälkeen on keskeytykseltä ollut sopimusvaltion kansalainen, saa muutettuaan pysyvästi asumaan maahan Suomen kansalaisuuden ilmoittamalla Ulkomaalaisvirastolle haluavansa tulla Suomen kansalaiseksi. Lain 10 §:ssä viitataan myös lain 5 ja 6 §:ään, joita sovellettaessa otetaan huomioon myös

toisessa sopimusvaltiossa asuminen.

Sopimusta tarkistettiin vuonna 1998, mikä teki mahdolliseksi soveltaa myös Suomen kansalaiseen sopimukseen sisältyvää määräystä, joka koskee kansalaisuuden automaattista menettämistä 22 vuoden iässä, ja jonka mukaan toisessa sopimusvaltiossa asuminen voidaan rinnastaa Suomessa asumiseen. Tämä ei ollut aikaisemmin mahdollista, koska edellä mainittu menettämissäännös lisättiin Suomen kansalaisuuslakiin vasta sopimukseen liittymisen jälkeen vuoden 1984 lakiuudistuksessa (kansalaisuuslain 8 b §). Sopimuksen määräys estää Suomen kansalaisuuden automaattisen menettämisen henkilön täyttäessä 22 vuotta, jos henkilöllä on yhteensä vähintään seitsemän vuoden ajan ollut varsinainen asunto ja koti toisessa sopimusvaltiossa.

Ruotsissa tuli 1 päivänä heinäkuuta 2001 voimaan uusi kansalaisuuslaki (Lag om svenskt medborgarskap SFS 2001:82), joka hyväksyy monikansalaisuuden aiempaa laajemmin. Ruotsin kansalaisuuden saaminen ilmoituksesta tai hakemuksesta ei ole enää riippuvainen henkilön senhetkisen kansalaisuuden menettamisestä eikä Ruotsin kansalainen menetä enää kansalaisuuttaan saadessaan toisen valtion kansalaisuuden hakemuksesta tai siihen verrattavalla tavalla. Muissa sopimusvaltioissa suhtautuminen monikansalaisuuteen on edelleen pääsääntöisesti kielteinen. Tämä tarkoittaa sitä, että Suomen kansalainen menettää kansalaisuutensa saadessaan pohjoismaiden keskinäiseen sopimukseen perustuvasta ilmoituksesta toisen valtion kansalaisuuden. Samoin Norjan, Tanskan ja Islannin kansalainen menettää kansalaisuutensa saadessaan ilmoituksesta Suomen kansalaisuuden. Ruotsin uudistettua kansalaisuuslainsäädäntöään Ruotsin kansalainen ei enää 1 päivänä heinäkuuta 2001 lähtien ole menettänyt kansalaisuuttaan saadessaan 10 §:n mukaisesta ilmoituksesta Suomen kansalaisuuden. Toisin kuin Suomi ja Islanti Ruotsi, Norja ja Tanska kuuluvat Euroopan neuvoston vuonna 1963 hyväksymään monikansalaisuuden vähentämiseen pyrkivään sopimukseen (Convention on reduction of cases of multiple nationality and military obligations in cases of multiple nationality). Sopimuksen

perusteella Ruotsin kansalainen menettää kansalaisuutensa saadessaan Norjan tai Tanskan kansalaisuuden. Ruotsi on nyt irtisanonut sopimuksen eikä Ruotsin kansalainen enää menetä kansalaisuuttaan saadessaan Norjan tai Tanskan kansalaisuuden irtisanomisen tultua voimaan 1 päivänä heinäkuuta 2002.

Suomessa on vireillä kansalaisuuslainsäädännön uudistus, jossa on otettu aikaisempaa huomattavasti myönteisempi kanta monikansalaisuuteen. Suomen uuden kansalaisuuslain voimaantulo lienee ajankohtainen vuoden 2003 aikana. Norjassa on jätetty vuonna 2002 komitean mietintö, jossa suhtaudutaan myönteisesti monikansalaisuuteen.

2. Esityksen tavoitteet ja keskeiset muutokset

Esityksen tavoitteena on mahdollistaa Ruotsin kansalaisuuslainsäädännössä tehdyistä muutoksista huolimatta muiden sopimuspuolten kansalaisuuslakien soveltaminen Ruotsin kansalaisiin heidän saadessaan ilmoituksesta sopimusvaltion kansalaisuuden. Monikansalaisuuteen kielteisesti suhtautuvat sopimusvaltiot eivät halua Ruotsin kansalaisuuden säilyvän ilmoitusmenettelyssä. Sopimus antaa mahdollisuuden kielteisesti monikansalaisuuteen suhtautuville sopimuspuolille edellyttää kansalaisuudesta luopumista. Sopimus ei kuitenkaan velvoita edellyttämään luopumista.

Sopimus on muutoin samansisältöinen kuin edeltäjänsä, mutta se sisältää Ruotsin kansalaisuuslainsäädännön muuttamisesta johtuvia muutoksia. Sopimukseen on tehty sisällöllinen muutos ottaen huomioon Ruotsin lainsäädäntömuutokset sekä siitä aiheutuvat viittaamuutokset sopimuksen tekstissä. Sopimuksessa mahdollistetaan sopimusvaltion kansalaisuuden antaminen edellytyksellä, että ilmoittaja ja ilmoituksessa mukana oleva lapsi luopuvat senhetkisestä kansalaisuudesta (7 artikla). Sopimuksen taustalla alunperin ollut pohjoismaiden kansalaisuuslakien yhdenmukaisuus ei enää kansalaisuuden menettämissä sääntöjen osalta ole yhtenäinen eivätkä kaikkien sopimusvaltioiden kansalaiset ole enää tasavertaiset halutessaan saada toisen sopimusvaltion kansalaisuuden. Sopimuksen tarkoitus ei näin ollen enää toteudu Ruotsin muutettua lain-

säädäntöään. Sopimuksella pyritään toteuttamaan sopimuksen tarkoituksena oleva vastavuoroisuus sopimuspuolten välillä Ruotsin lakiuudistuksesta huolimatta.

3. Sopimuksen suhde Suomen lainsäädäntöön

Perustuslain (731/1999) 5 §:ssä säädetään Suomen kansalaisuudesta. Siinä määritetään Suomen kansalaisuuden saamisen ja menettämisen keskeiset periaatteet. Kansalaisuuden saamisen ja menettämisen perusteista säädetään lailla. Sopimus vaikuttaa Suomen kansalaisuuslakiin ja sen soveltamiseen.

Sopimukseen sisältyy määräyksiä, jotka koskevat kansalaisuuslain 5, 6 ja 10 §:ien mukaista ilmoitusmenettelyä Suomen kansalaisuuden saamiseksi sekä 8 b §:ää Suomen kansalaisuuden automaattisesta menettämisestä henkilön täyttäessä 22 vuotta.

4. Esityksen vaikutukset

4.1. Taloudelliset vaikutukset

Esityksellä ei ole taloudellisia vaikutuksia.

4.2. Organisaatio- ja henkilövaikutukset

Esityksellä ei ole organisaatio- eikä henkilövaikutuksia.

4.3. Vaikutukset eri kansalaisryhmien asemaan

Suomen kansalainen menettää kansalaisuutensa saadessaan Ruotsin kansalaisuuden sopimukseen perustuvasta ilmoituksesta kun taas Ruotsin kansalainen säilyttää kansalaisuutensa. Sopimus asettaa Suomen ja Ruotsin kansalaiset samanvertaiseen asemaan, koska sopimus mahdollistaa kansalaisuudesta luopumisen edellyttämisen Ruotsin kansalaisen halutessa saada Suomen kansalaisuuden.

5. Asian valmistelu

Esitys on tehty virkatyönä sisäasiainministeriössä ja Ulkomaalaisvirastossa.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Sopimuksen sisältö

1 artikla. Sovellettaessa kansalaisuutta koskevien Tanskan, Islannin ja Norjan lakien 3 §:n ja Suomen kansalaisuuslain 5 §:n määräyksiä rinnastetaan asuminen jossakin sopimusvaltiossa asumiseen siinä valtiossa, jonka kansalaisuuden ilmoituksen tekijä haluaa saada, kuitenkin niin, että asumisajasta otetaan huomioon vain viisi vuotta ilmoituksen tekemistä edeltävältä ajalta ja vain 16 vuoden ikään asti.

2 artikla. Sovellettaessa kansalaisuutta koskevien Tanskan, Islannin ja Norjan lakien 4 §:ssä ja Suomen kansalaisuuslain 6 §:ssä olevia määräyksiä rinnastetaan asuminen jossakin sopimusvaltiossa 12 vuoden ikään asti asumiseen siinä valtiossa, jonka kansalaisuuden ilmoituksen tekijä haluaa.

3 artikla. Kansalaisuutta koskevien Tanskan, Islannin ja Norjan lakien 8 §:n 1 kappaleessa olevaa määräystä, Suomen kansalaisuuslain 8 b §:n 1 momentissa olevaa määräystä ja Ruotsin kansalaisuuslain 14 §:n 1 kappaleessa olevaa määräystä ei sovelleta sellaiseen henkilöön, joka on asunut toisessa sopimusvaltiossa yhteensä vähintään seitsemän vuotta.

4 artikla. Sopimusvaltion kansalainen voi saada toisen sopimusvaltion kansalaisuuden ilmoittamalla tästä kirjallisesti tämän valtion määräämälle viranomaiselle, mikäli:

1) hän on saanut ensiksi mainitun valtion kansalaisuuden muulla tavoin kuin kansalaistamalla;

2) hän on täyttänyt 18 vuotta;

3) hän on asunut viimeksi mainitussa valtiossa viimeksi kuluneet seitsemän vuotta; ja

4) häntä ei tänä aikana ole tuomittu vapausrangaistukseen eikä muuhunkaan seuraamukseen, joka tämän valtion lainsäädännön mukaan tässä suhteessa rinnastetaan vapausrangaistukseen.

Sovellettaessa 1 kappaleen 1 kohdassa olevaa määräystä katsotaan myös sen, joka on saanut kansalaisuuden siten, että toinen hänen vanhemmistaan on kansalaistettu, saaneen kansalaisuuden kansalaistamalla.

Sovellettaessa 1 kappaleen 3 kohdassa olevaa

määräystä kukin sopimuspuoli voi soveltaa lyhyempää määräaika, joka ei kuitenkaan saa olla lyhyempi kuin viisi vuotta.

5 artikla. Sopimusvaltion kansalainen, jolla on aikaisemmin ollut toisen sopimusvaltion kansalaisuus, saa tämän kansalaisuuden takaisin, kun hän muutettuaan pysyvästi asumaan tähän valtioon ilmoittaa asiasta kirjallisesti tämän valtion määräämälle viranomaiselle.

Tällainen ilmoitus voidaan kuitenkin tehdä vain, jos hänellä takaisin haluamansa kansalaisuuden menetettyään on keskeytyksettä ollut yhden tai useamman sopimusvaltion kansalaisuus.

6 artikla. Jos sopimusvaltion kansalainen saa 4 tai 5 artiklan nojalla toisen sopimusvaltion kansalaisuuden, saavat myös hänen alle 18-vuotiaat naimattomat lapsensa saman kansalaisuuden edellyttäen, että asianomaisen valtion kansalaisuuslainsäädännön asettamat ehdot täyttyvät.

Kukin osapuoli voi tässä yhteydessä päättää, että 7 artiklan määräystä sovelletaan vastaavalla tavalla.

7 artikla. Soveltaessaan 4 tai 5 artiklan määräyksiä sopimuspuoli voi määrätä, että kansalaisuuden saaminen näiden määräysten mukaan edellyttää, että ilmoituksen antaja osoittaa, että hän tällöin menettää muiden valtioiden kansalaisuuden.

8 artikla. Jokainen sopimuspuoli ilmoittaa kiireellisesti toisille sopimuspuolille sellaisista kansalaisuuslainsäädännön muutoksista, joilla on merkitystä tämän sopimuksen kannalta. Sopimuspuolet harkitsevat viipymättä yhdessä, aiheuttavatko muutokset muutoksia tähän sopimukseen.

9 artikla. Tämä sopimus tulee voimaan 30 päivää sen päivän jälkeen, jona kaikki sopimuspuolet ovat ilmoittaneet sopimuksen hyväksymisestä Tanskan ulkoasiainministeriölle.

Tanskan ulkoasiainministeriö antaa muille osapuolille tiedon näiden ilmoitusten vastaanottamisesta sekä sopimuksen voimaantulon ajankohdasta. Samalla kumotaan Kööpenhaminassa lokakuun 23 päivänä 1998 allekirjoitettu Tanskan, Suomen, Islannin, Norjan ja

Ruotsin välinen sopimus eräiden kansalaisuutta koskevien määräysten voimaansaattamisesta.

10 artikla. Sopimuspuoli voi irtisanoa sopimuksen ilmoittamalla siitä kirjallisesti Tanskan ulkoasiainministeriölle, joka antaa muille sopimuspuolille tiedon ilmoituksen vastaanottamisesta ja sen sisällöstä.

Irtisanominen koskee ainoastaan sen tehnyttä sopimuspuolta ja tulee voimaan kuusi kuukautta sen päivän jälkeen, jona Tanskan ulkoasiainministeriö on vastaanottanut irtisanomista koskevan ilmoituksen.

11 artikla. Tämän sopimuksen alkuperäiskappale talletetaan Tanskan ulkoasiainministeriöön, joka toimittaa siitä oikeaksi todistetut jäljennökset muille sopimuspuolille.

2. Lakiehdotuksen perustelut

1 §. Lain 1 § sisältää tavanomaisen blankettisäännöksen, jolla saatetaan voimaan lailla ne sopimuksen määräykset, jotka kuuluvat lainsäädännön alaan. Nämä määräykset on selostettu eduskunnan suostumuksen tarpeellisuutta koskevassa jaksossa.

2 §. Lain 2 §:n mukaan lain täytäntöönpanosta voidaan antaa tarkempia säännöksiä valtioneuvoston asetuksella.

3 §. Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan tasavallan presidentin asetuksella säädettävänä ajankohtana samanaikaisesti kuin sopimus tulee Suomen osalta voimaan.

3. Voimaantulo

Sopimus tulee voimaan 30 päivää sen päivän jälkeen, jona kaikki sopimuspuolet ovat ilmoittaneet sopimuksen hyväksymisestä Tanskan ulkoasiainministeriölle.

4. Eduskunnan suostumuksen tarpeellisuus ja käsittelyjärjestys

Perustuslain 94 §:n 1 momentin mukaan eduskunta hyväksyy sellaiset valtiosopimukset ja muut kansainväliset velvoitteet, jotka sisältävät lainsäädännön alaan kuuluvia määräyksiä. Perustuslakivaliokunnan tulkintakäytännön mukaan määräys on luettava lainsäädännön alaan kuuluvaksi, jos määräys koskee jonkin perustuslaissa turvatus perusoikeuden käyttämistä tai rajoittamista, jos määräys

muutoin koskee yksilön oikeuksien ja velvollisuuksien perusteita, jos määräyksen tarkoittamasta asiasta on perustuslain mukaan säädettävä lailla tai jos määräyksen tarkoittamasta asiasta on jo voimassa lain säännöksiä taikka siitä on Suomessa vallitsevan käsityksen mukaan säädettävä lailla. Perustuslakivaliokunnan mukaan kansainvälisen velvoitteen määräys kuuluu näiden perusteiden mukaan lainsäädännön alaan siitä riippumatta, onko määräys ristiriidassa vai sopusoinnussa Suomessa lailla annetun säännöksen kanssa (PeVL 11/2000 vp ja PeVL 12/2000 vp).

Esitys noudattaa perustuslain 6 §:n mukaista yhdenvertaisuusvaatimusta vaikka sopimuksen piiriin kuuluvat henkilöt ja muut ulkomaalaiset ovat keskenään eriarvoisessa asemassa. Eri asemaan asettamisella on hyväksyttävät perusteet. Sopimuksen piiriin kuuluvilla voidaan perustellusti olettaa olevan korkea kotoutumisaste heidän asuttuaan hyvin samankaltaisessa yhteiskunnassa kuin suomalainen yhteiskunta.

Sopimuksen artikloissa 1 – 7 on määräyksiä siitä, miten sopimusvaltioiden kansalaisuuslakien säännöksiä kunkin maan kansalaisuuden saamista koskevista edellytyksistä on sovellettava muiden Pohjoismaiden kansalaisiin. Näistä asioista on Suomessa säädetty kansalaisuuslaissa, minkä vuoksi mainitut määräykset kuuluvat lainsäädännön alaan ja vaativat eduskunnan hyväksymisen.

Sopimus ei sisällä määräyksiä, jotka koskisivat perustuslakia sen 94 §:n 2 momentissa tarkoitettulla tavalla. Sopimus voidaan näin ollen hyväksyä äänen enemmistöllä ja ehdotus sen voimaansaattamislainsiksi voidaan hyväksyä tavallisen lain säätämisyksityksessä.

Edellä olevan perusteella ja perustuslain 94 §:n mukaisesti esitetään,

että Eduskunta hyväksyisi Kööpenhaminassa 14 päivänä tammikuuta 2002 tehdyn Tanskan, Suomen, Islannin, Norjan ja Ruotsin välisen eräiden kansalaisuutta koskevien määräysten voimaansaattamista koskevan sopimuksen.

Koska sopimus sisältää määräyksiä, jotka kuuluvat lainsäädännön alaan, annetaan samalla Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Lakiehdotus

Laki

Pohjoismaiden välillä tehdyn eräiden kansalaisuutta koskevien määräysten voimaansaattamista koskevan sopimuksen lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §
Kööpenhaminassa 14 päivänä tammikuuta 2002 tehdyn Tanskan, Suomen, Islannin, Norjan ja Ruotsin välisen eräiden kansalaisuutta koskevien määräysten voimaansaattamista koskevan sopimuksen lainsäädännön alaan kuuluvat määräykset ovat lakina voimassa sellaisina kuin Suomi on niihin sitoutunut.

2 §
Tarkempia säännöksiä tämän lain täytäntöönpanosta voidaan antaa valtioneuvoston asetuksella.

3 §
Tämän lain voimaantulosta säädetään tasavallan presidentin asetuksella.

Helsingissä 14 päivänä kesäkuuta 2002

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Ulkoasiainministeri *Erkki Tuomioja*

SOPIMUS

Tanskan, Suomen, Islannin, Norjan ja Ruotsin välillä eräiden kansalaisuutta koskevien määräysten voimaansaattamisesta

Tanskan, Suomen, Islannin, Norjan ja Ruotsin hallitukset ovat sopineet 27 päivänä toukokuuta 1950 Tanskan kansalaisuudesta annetun lain (n:o 252) 10 §:ssä olevien, vrt. lakitiedoksianto n:o 28 15 päivänä tammikuuta 1999, jota on muutettu 29 päivänä joulukuuta 1999 annetulla lailla n:o 1102, 28 päivänä kesäkuuta 1968 annetun Suomen kansalaisuuslain (n:o 401) 10 §:ssä, sellaisena kuin se on osittain muutettuna 10 päivänä elokuuta 1984 annetulla lailla (584/2984) ja 3 päivänä helmikuuta 1995 annetulla lailla (155/1995), 23 joulukuuta 1952 Islannin kansalaisuudesta annetun lain n:o 100 9 b §:ssä, sellaisena kuin se on 11 päivänä toukokuuta 1982 annetussa laissa n:o 49, 12 kesäkuuta 1998 annetussa laissa n:o 62 ja 16 päivänä kesäkuuta 1998 annetussa laissa n:o 82, 8 päivänä joulukuuta 1950 Norjan kansalaisuudesta annetun lain 10 §:ssä, sellaisena kuin se on 20 päivänä joulukuuta 1968 annetussa laissa ja 1 päivänä maaliskuuta 2001 Ruotsin kansalaisuudesta annetun lain (n:o 82) 17-19 §:ssä olevien määräysten voimaansaattamisesta.

1 artikla

Sovellettaessa kansalaisuutta koskevien Tanskan, Islannin ja Norjan lakien 3 §:n ja Suomen kansalaisuuslain 5 §:n määräyksiä rinnastetaan asuminen jossakin sopimusvaltiossa asumiseen siinä valtiossa, jonka kansalaisuuden ilmoituksen tekijä haluaa saada, kuitenkin niin, että asumisajasta otetaan huomioon vain viisi vuotta ilmoituksen tekemistä edeltävältä ajalta ja vain 16 vuoden ikään asti.

2 artikla

Sovellettaessa kansalaisuutta koskevien Tanskan, Islannin ja Norjan lakien 4 §:ssä ja Suomen kansalaisuuslain 6 §:ssä olevia määräyksiä rinnastetaan asuminen jossakin sopimusvaltiossa 12 vuoden ikään asti asumiseen siinä valtiossa, jonka

kansalaisuuden ilmoituksen tekijä haluaa saada.

3 artikla

Kansalaisuutta koskevien Tanskan, Islannin ja Norjan lakien 8 §:n 1 kappaleessa olevaa määräystä, Suomen kansalaisuuslain 8 b §:n 1 momentissa olevaa määräystä ja Ruotsin kansalaisuuslain 14 §:n 1 kappaleessa olevaa määräystä ei sovelleta sellaiseen henkilöön, joka on asunut toisessa sopimusvaltiossa yhteensä vähintään seitsemän vuotta.

4 artikla

Sopimusvaltion kansalainen voi saada toisen sopimusvaltion kansalaisuuden ilmoittamalla tästä kirjallisesti tämän valtion määräämälle viranomaiselle, mikäli

1) hän on saanut ensiksi mainitun valtion kansalaisuuden muulla tavoin kuin kansalaistamalla;

2) hän on täyttänyt 18 vuotta;

3) hän on asunut viimeksi mainitussa valtiossa viimeksi kuluneet seitsemän vuotta; ja

4) häntä ei tänä aikana ole tuomittu vapausrangaistukseen eikä muuhunkaan seuraamukseen, joka tämän valtion lainsäädännön mukaan tässä suhteessa rinnastetaan vapausrangaistukseen.

Sovellettaessa 1 kappaleen 1 kohdassa olevaa määräystä katsotaan myös sen, joka on saanut kansalaisuuden siten, että toinen hänen vanhemmistaan on kansalaistettu, saaneen kansalaisuuden kansalaistamalla.

Sovellettaessa 1 kappaleen 3 kohdassa olevaa määräystä kukin sopimuspuoli voi soveltaa lyhyempää määräaika, joka ei kuitenkaan saa olla lyhyempi kuin viisi vuotta.

5 artikla

Sopimusvaltion kansalainen, jolla on aikaisemmin ollut toisen sopimusvaltion kansalaisuus, saa tämän kansalaisuuden takaisin, kun hän muutettuaan pysyvästi asumaan tähän valtioon ilmoittaa asiasta

kirjallisesti tämän valtion määräämälle viranomaiselle.

Tällainen ilmoitus voidaan kuitenkin tehdä vain, jos hänellä takaisin haluamansa kansalaisuuden menetettyään on keskeytyksettä ollut yhden tai useamman sopimusvaltion kansalaisuus.

6 artikla

Jos sopimusvaltion kansalainen saa 4 tai 5 artiklan nojalla toisen sopimusvaltion kansalaisuuden, saavat myös hänen alle 18-vuotiaat naimattomat lapsensa saman kansalaisuuden edellyttäen, että asianomaisen valtion kansalaisuuslainsäädännön asettamat ehdot täyttyvät.

Kukin osapuoli voi tässä yhteydessä päättää, että 7 artiklan määräystä sovelletaan vastaavalla tavalla.

7 artikla

Soveltaessaan 4 ja 5 artiklan määräyksiä sopimuspuoli voi määrätä, että kansalaisuuden saaminen näiden määräysten mukaan edellyttää, että ilmoituksen antaja osoittaa, että hän tällöin menettää muiden valtioiden kansalaisuuden.

8 artikla

Jokainen sopimuspuoli ilmoittaa kiireellisesti toisille sopimuspuolille sellaisista kansalaisuuslainsäädännön muutoksista, joilla on merkitystä tämän sopimuksen kannalta. Sopimuspuolet harkitsevat viipymättä yhdessä, aiheuttavatko muutokset muutoksia tähän sopimukseen.

9 artikla

Tämä sopimus tulee voimaan 30 päivää sen päivän jälkeen, jona kaikki sopimuspuolet

ovat ilmoittaneet sopimuksen hyväksymisestä Tanskan ulkoasiainministeriölle. Tanskan ulkoasiainministeriö antaa muille sopimuspuolille tiedon näiden ilmoitusten vastaanottamisesta sekä sopimuksen voimaantulon ajankohdasta.

Samalla kumotaan Kööpenhaminassa lokakuun 23 päivänä 1998 allekirjoitettu Tanskan, Suomen, Islannin, Norjan ja Ruotsin välinen sopimus eräiden kansalaisuutta koskevien määräysten voimaansaattamisesta.

10 artikla

Sopimuspuoli voi irtisanoa sopimuksen ilmoittamalla siitä kirjallisesti Tanskan ulkoasiainministeriölle, joka antaa muille sopimuspuolille tiedon ilmoituksen vastaanottamisesta ja sen sisällöstä.

Irtisanominen koskee ainoastaan sen tehnyttä sopimuspuolta ja tulee voimaan kuusi kuukautta sen päivän jälkeen, jona Tanskan ulkoasiainministeriö on vastaanottanut irtisanomista koskevan ilmoituksen.

11 artikla

Tämän sopimuksen alkuperäiskappale talletetaan Tanskan ulkoasiainministeriöön, joka toimittaa siitä oikeaksi todistetut jäljennökset muille sopimuspuolille.

Tämän vakuudeksi allekirjoittaneet ovat, siihen asianmukaisesti valtuutettuina, allekirjoittaneet tämän sopimuksen.

Tehty Kööpenhaminassa 14 päivänä tammikuuta 2002 yhtenä tanskan-, suomen-, islannin-, norjan- ja ruotsinkielisenä kappaleena, jonka kaikki tekstit ovat yhtä todistusvoimaiset.